

Hoofdstuk 139

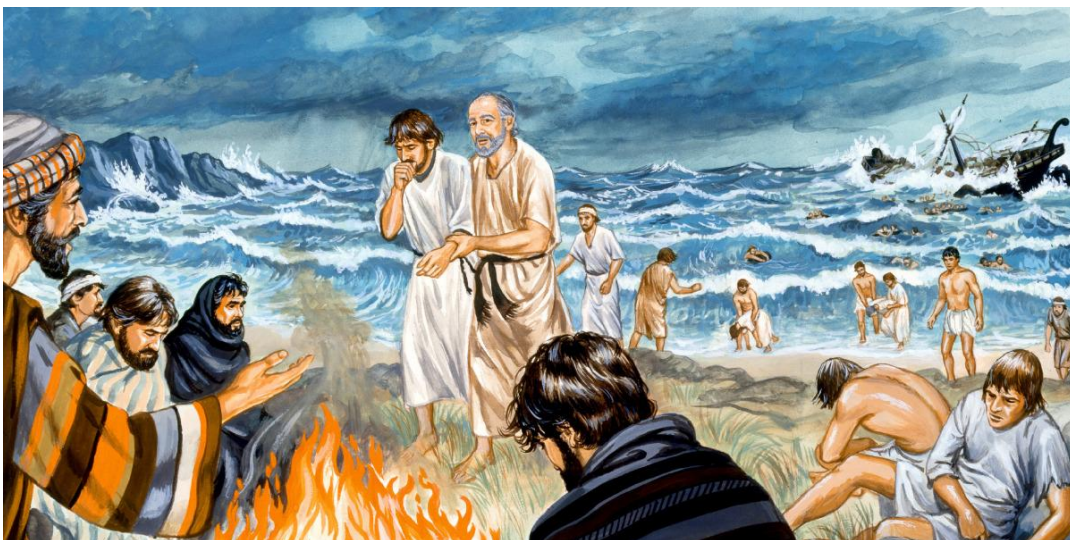
Lieve kleinkinderen,

Heel veel jaren geleden, het was in de zeventiger jaren van de vorige eeuw, won een meisje uit mijn klas in een kleurwedstrijd van Duyvis, de eerste prijs. Zij mocht in een eenmotorig vliegtuigje vanaf vliegveld Lelystad een rondvlucht maken. Geweldig, wat een mooie prijs. Maar de prijs werd nog veel mooier.... Zij mocht al haar klasgenoten meenemen naar het vliegveld en dan mochten ze allemaal om de beurt met de piloot mee de lucht in. Door die ene leerlinge van mij kregen wij allemaal de hoofdprijs!

Lieve kleinkinderen, niet verder vertellen. Maar toen ik als laatste aan de beurt was en de piloot zei: 'Meester Visser, nu mag u als laatste met mij mee,' schudde ik mijn hoofd. Ik durfde niet. Ik heb hoogtevrees....

Hoofdstuk 139 - Malta - Handelingen 28 : 1 - 10

Na die eerste grote blijdschap dat ze allemaal gered waren, was daar direct ook de zorg van hoe het nu verder moest. Daar stonden ze bij elkaar op een vreemd strand waar nog nooit eerder één van hen was geweest. Allemaal waren ze drijfnat en koud tot op het bot. Donkere en dreigende lichten zagen ze boven zich. Het zou niet lang meer duren dan zouden felle regenbuien hen nog kouder en natter maken dan ze nu al waren. Ze hadden niets meer dan de kleren die ze aanhadden. Al hun eigendommen en al hun eten was met het schip in zee verdwenen.

Gered en veilig op het strand. Maar hoe nu verder?

Gelukkig was het geen onbewoond eiland waar ze gestrand waren. In de verte, tussen de bomen door, zagen ze witte huisjes van de eilandbewoners. Maar hoe zouden die mensen hen ontvangen? Zouden zij eten en drinken van hen krijgen? Zouden ze hun wintervoorraad met hen willen delen? Dat was nog maar de vraag. In die tijd gebeurde het vaak dat schipbreukelingen gevangen genomen en als slaaf verkocht werden naar Afrika. Maar met de Romeinse centurio en zijn soldaten bij hen zou dat wel een beetje meevallen. Maar zouden deze eilandbewoners hun eten, drinken en een dak boven hun hoofd willen geven? In ieder geval zouden ze het snel weten want vanuit het dorp zagen ze een groep mensen naar hen toekomen. Zoals het leek hadden ze geen wapens bij zich....

Ze voelden zich opgelucht toen de mannen van het eiland heel vriendelijk bij hen kwamen en druk begonnen te praten in hun eigen, voor de schipbreukelingen vreemde taal. Gelukkig begreep Paulus hen een klein beetje. Hun dialect leek wel een beetje op het Aramees dat in Judea gesproken werd. Ze vertelden dat hun eiland Malta heette. De matrozen wisten toen waar ze waren. Niet eens zo ver van Sicilië. Malta hoorde bij deze provincie. Ook hoorden ze dat een hoge ambtenaar van de Romeinen, zijn naam was Publius, het eiland bestuurde. Vooral centurio Julius was blij toen hij dit hoorde. Niet alleen verstond deze bestuurder de taal van de eilandbewoners, maar hij moest hem als officier in het Romeinse leger alle hulp geven die nodig was. Zonder zorgen zouden ze de wintermaanden op dit eiland kunnen doorbrengen. Publius zou, ja moest voor hen allemaal zorgen.

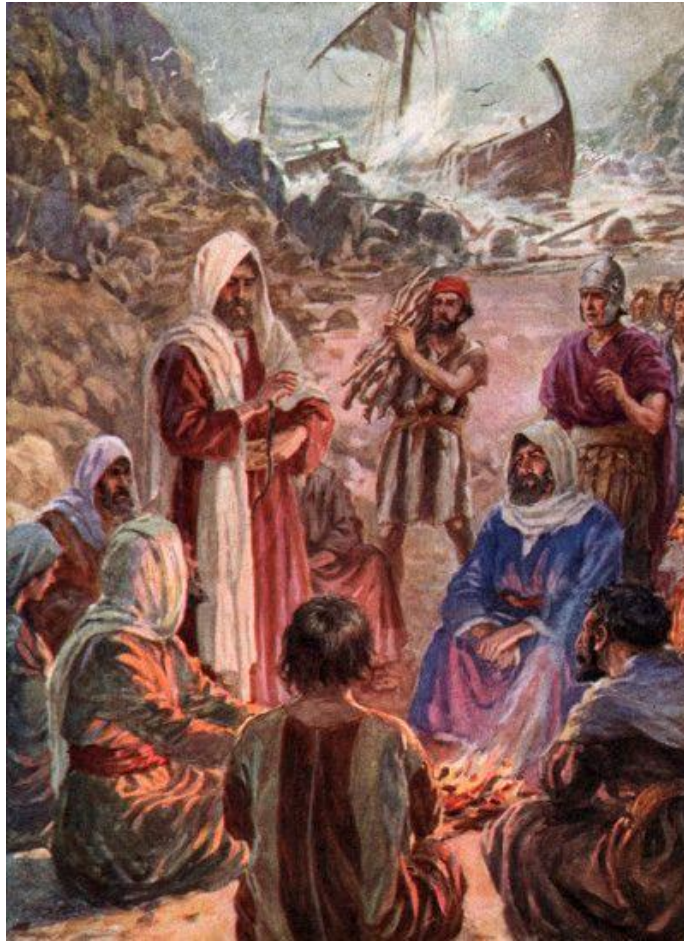
De eilandbewoners hoefden niet door de Romeinse bestuurder Publius aangespoord te worden om de helpende hand te bieden. Ze zagen hoe verkleumd, koud en nat deze schipbreukelingen op het strand rondliepen. Ze konden allemaal wel ziek worden. Daarom maakten ze voor hen een groot vuur.

Aan de rand van het strand begon een groot bos. Daar haalden ze takken vandaan. Het duurde niet lang of alle kletsnatte schipbreukelingen verwarmden zich aan het grote vuur op het strand.

De schipbreukelingen waren zeer verbaasd over deze hartelijke ontvangst. Hoe konden deze 'barbaren' zo goed voor hen zijn? Na wat de ze de laatste twee weken op zee hadden meegemaakt was dit bijna niet te geloven. Nu waren ze veilig op het strand met hun beide benen stevig in het gele zand en hun handen zo dicht mogelijk bij de knetterende vlammen. Het leven was weer goed. Zelfs de gevangenen vergaten op dit moment het wrede lot dat hen in Rome wachtte.

Tussen al deze blijde mensen stond misschien wel het meest verheugd de apostel Paulus. Dankbaar was hij dat dankzij hem al deze mannen gered waren. Steeds

moest hij denken aan de woorden: ‘.... vanwege jou zal God alle mensen op het schip redden.’

Hoe konden deze ‘barbaren’ zo goed voor hen zijn?

Het was alsof God hem, Paulus verantwoordelijk had gesteld voor al deze mensen: de zeelieden, de passagiers, de soldaten en zelfs voor de misdadigers. *Voor alle tweehonderdzesenzeventig.*

Het liefst had hij ze nu toegesproken. Hij wilde ze vertellen van God en van de Here Jezus die hun het eeuwige leven wilde geven. Van Jezus die hen kon redden uit veel erger gevaren dan die van een gevaarlijke zee. Natuurlijk kon dat nu niet. Daar was het op dit ogenblik de tijd niet voor. Eerst moesten hun kleren drogen en moesten ze weer warm worden. Wat een heerlijk verwarmend vuur was dit! Paulus zijn kleren waren bijna weer droog en erg koud had hij het niet meer. Het zou goed zijn om mee te helpen om meer takken uit het bos te halen. Ja, in beweging zijn was goed voor zijn oude verstijfde botten.

Met een paar Maltezers liep hij mee naar het bos. Onder de bomen lagen nog meer dan voldoende takken. Met een arm vol brandhout liep hij terug naar het vuur. Paulus wist niet dat hij tussen de dode takken onder zijn armen een levende slang meedroeg....

Toen hij zich boog om de takken op het vuur te gooien, schoot de slang tevoorschijn en beet zich vast in de hand van Paulus. Paulus voelde een hevige beet en schudde daarna heftig zijn hand boven het vuur. De slang liet los en viel in de vlammen.

‘Die bijt niet weer,’ glimlachte Paulus.

Even later liep hij weer naar het bos om een nieuwe vracht hout te halen.

‘Die bijt niet weer....’

De eilandbewoners keken met grote ogen Paulus achterna. Begreep die man niet wat hem boven het hoofd hing? Ze hadden het duidelijk gezien. Die slang was een adder en zijn gif was dodelijk.

Binnen de kortste keren zou hij ziek worden. Zijn hand, waar hij gebeten was, zou opzwellen, rood en blauw worden en dan had hij niet lang meer te leven. Nee, vandaag nog zou hij sterven....

Nu was alles duidelijk! Deze man was een misdadiger. Misschien wel een moordenaar! Om reden dat de zeegoden hem niet te pakken hadden kunnen krijgen stuurde Dikè, de godin van de wraak nu een slang om hem alsnog te doden. *Zo zag je maar weer dat niemand aan de goden kon ontsnappen!*

Ondertussen ging Paulus rustig zijn gang. Zo nu en dan haalde hij hout uit het bos of hij stond zich bij het vuur te warmen. Aan de beet van de slang dacht hij niet eens meer. God had hem uit de zee gered omdat hij voor de keizer in Rome moest getuigen. Nu, diezelfde God zou hem ook redden uit dit gevaar van deze slangenbeet.

Toen een paar uren later aan Paulus niets te merken was, wat betreft de gevolgen van die slangenbeet, veranderde de mening van de eilandbewoners totaal. Deze man kon geen misdadiger zijn.... Iemand die de zeegoden de baas was en die niet door een slangenbeet gedood werd was geen gewoon mens. *Deze man was een god in mensengedaante*, die wilde zien hoe de mensen met elkaar omgingen. Het zou goed zijn om goed voor hem te zijn en ook voor al die anderen.

Diezelfde ochtend nog, toen hevige regenbuien het eiland teisterden, kregen ze allemaal onderdak. Paulus en Lucas en nog een paar anderen werden gastvrij onthaald in het huis van Publius.

In het grote huis van de Romeinse bestuurder Publius woonde ook zijn oude vader. Deze man was erg ziek en hij zou niet lang meer leven. Hij had hoge koorts en erge buikpijn. Toen Paulus dit hoorde ging hij naar deze zieke man toe en begon te bidden. Daarna legde hij zijn handen op hem. Direct werd deze oude zieke man beter. Natuurlijk was Publius erg blij en dankbaar. Heel snel werd de genezing van Publius' vader bekend op het hele eiland. Ook andere zieke mensen kwamen bij Paulus die hij in naam van Jezus Christus allemaal mocht genezen.

Paulus vertelde aan iedereen dat hij niet in eigen kracht zieke mensen beter maakte. Nee, hij was geen god! Hij was een dienstknecht van de allerhoogste God die zijn eigen Zoon aan het kruishout op Golgotha had laten sterven om de wereld te redden van het kwaad. *Een God, die het eeuwige leven wilde geven aan iedereen die in Zijn Zoon Jezus geloofde.*

Ook op het eiland Malta zullen er zeker mensen zijn geweest die in de blijde boodschap van Jezus gingen geloven. Dankbaar waren ze voor de storm die de apostel Paulus op hun eiland had gebracht.

Toen de drie wintermaanden voorbij waren reisden Paulus en alle anderen verder. De mensen op het eiland Malta hadden veel respect gekregen voor Paulus en zijn vrienden. Dat bleek wel door alle gaven die ze hun voor onderweg meegaven.